

Scandal pe scenă

Cunoscutul și talentatul violonist Sir Yehudi Menuhin (1916-1999), după un concert al grupului Rolling Stones, a spus următoarele cuvinte memorabile: „Nu știi dacă muzica este o limbă care este înțeleasă peste tot.” Ce înseamnă aceste cuvinte? Prin aceasta a vrut să spună că el nu înțelege această limbă a muzicii rock. Cântărețul de muzică rock Mick Jagger, unul din grupul Rolling Stones, a înțeles un lucru: să adune bani cu rockul, să strângă sume imense. Fostele sale soții s-au resemnat cu sumele primite. Soția lui, Jerry, a primit după divorț 15 milioane de euro. Fosta iubită, Luciana, a primit în 1999 numai jumătate din sumă. Iar Morad, fiul lui Mick Jagger și al Lucianei, va primi de la tatăl lui 310.000 de euro pe an. Astfel „muzica” lui l-a făcut bogat.

Dar cum arată interiorul lui? Într-un interviu cu Frankfurter Allgemeine Zeitung, sub titlul „De ce nu sunteți fericit, mister Jagger?”, cântărețul a recunoscut deschis: „Am dobândit tot ce am visat. Am ajuns în punctul în care îți pui întrebarea: A fost ceea ce mi-am dorit? Am recunoscut că nu a fost totul, că mai trebuie să existe ceva(!).” — „Am dobândit foarte multe lucruri. Dar tot nu sunt fericit.” — „Noul meu album îl consider o producție interesantă. Dar acesta nu mă face fericit.” Când a fost întrebat în legătură cu unul din cântecele lui, „I can't get no satisfaction”, pe care l-a scris la vârsta de 20 de ani, a spus lapidar: „Astăzi tinerii sunt tot atât de nemulțumiți — nu găsesc nici o «satisfacție».”

Faptul că rockul nu este în stare să răspândească liniște și pace se simte de la intrarea în scenă a trupei de muzică rock. Leșinurile adolescenților sunt relativ inofensive. Dar deseori au fost și răniți și morți. Suntem deseori tare uituci. Cine se mai gândește la morții călcați în picioare și striviți și la răniții festivalului de muzică rock al trupei „Pearl Jam” din 30 iunie 2000 din orașul danez Roskilde? Mulți au murit călcați în picioare în ziua de vineri, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Festivalul a continuat și sâmbătă până duminică inclusiv. The rock is going on.

Cine își mai amintește de începuturile grupului Rolling Stones în primele lor turnee prin capitale? Cum s-au desfășurat lucrurile la început?

Agitație mare în Berlin! De data aceasta, nimic politic! Revista „Bravo” a invitat grupul muzical pop „Rolling Stones” să vină la Berlin, ca să dea concerte. Reprezentația urma să aibă loc miercuri seara, 15 septembrie 1965. Cei cinci englezi au sosit pe aeroport, unde au fost întâmpinați de o mulțime de admiratori. După aceea tineretul a năvălit literalmente în sală, ca să-și sărbătorească idoli. Pe unii tineri nu era ușor să-i deosebești dacă sunt băieți sau fete, căci unii dintre adolescenți își lăsaseră părul lung până peste umeri. Atât fetele, cât și băieții, fără excepție, toți purtau pantaloni lungi și strâmți.

Din ce în ce tot mai multă lume venea să vadă și să audă grupul „Rolling Stones”. Încă înainte de începerea concertului pop, în sala supraaglomerată era o înghesuială extrem de periculoasă. Unii tineri aprindeau materiale inflamabile pentru artificii colorate. Alții aruncau artificii cu fum înecăcios. Fetele țipau. În sfârșit, grupul „Rolling Stones” apărură pe scenă și intră în acțiune. Își aruncară capetele pe spate și înainte, în dreapta și în stânga, în timp ce instrumentele lor scoteau niște sunete asurzitoare. Nu trecură nici două minute, când tinerii din sală, deveniți isterici, încercară să năvălească pe scenă. Poliția își puse toate forțele ca să-i respingă. Câțiva admiratori căzuseră deja pe tribună, pentru că partea din față a acesteia fusese unsă preventiv cu săpun moale. Grupului de muzică pop i se păru prea riscant să continue reprezentația și părăsi temporar scena. Abia după ce poliția formă un cordon dublu, grupul intră din nou în acțiune pentru a împlini cele douăzeci de minute ale reprezentației stabilite mai înainte. În gălăgia ce se iscase în sală, muzica aproape nu se mai auzea.

Curând însă admiratorii se năpustiră dintr-o dată în față, apropiindu-se de vedetele lor idolatrizate. Într-o clipă, aceștia dispărură. Fugiră de pe scenă, ca și cum ar fi fost în joc viața lor și, sub protecția poliției, se ascuseră într-un adăpost subteran, de unde au fost conduși la hotel pe căi ocolite. După aceea sala se transformă cu desăvârșire într-un vacarm. În timp ce în fața sălii, o mică orchestră intona ritmuri ieșite din comun, ca la un ordin, admiratorii pop începură să demonteze scaunele, alții să arunce cu pietre și sticle de coca-cola în lămpile electrice sau să arunce cu bucăți de scaune în mulțimea care țipa asurzitor. Trei sute cincizeci de polițiști încercară să calmeze masele, însă zadarnic. După o luptă înverșunată între polițiști și admiratori, cei din urmă au fost alungați de pe arenă. La întoarcerea spre casă, aceștia se asocieră tinerilor decepționați care nu primiseră bilete. De îndată mașinile parcate au fost răsturnate și deteriorate, blocându-se străzile. Tramvaiele rapide de cursă lungă au fost oprite. Când liniștea s-a restabilit într-o oarecare măsură, a fost deja târziu.

Bilanțul reprezentației „Rolling Stones” în Berlin: pentru reprezentația lor de douăzeci de minute au primit o sumă uriașă; în urma lor a rămas un câmp de luptă. Numai sala s-a ales cu o pagubă foarte mare: băncile, scaunele au fost aproape complet deteriorate, jumătate din becuri au fost sparte. Încăierarea celor aproximativ 20.000 de suporter-pop, majoritatea fiind între 15-17 ani, cu polițiștii s-a soldat cu 87 de răniți, dintre care mulți foarte grav, care au fost transportați la spital. Proporția pagubelor produse în afară de sală abia că s-a putut calcula. 85 de tineri recalcitranti au fost arestați.

În toate vremurile au existat lucruri care au captivat inima omului vrăjind-o și înlănțuind-o. Ele au fost și sunt adorate în public sau tainic. La poporul Israel a fost un vițel de aur pe care l-au turnat din bijuteriile lor și căruia apoi i s-au închinat. La băștinașii din pădurile seculare au fost și sunt niște figuri urâcioase din lemn, cu ochii holbați. La oamenii de azi, în loc de idealuri, de jur-împrejur cât vezi cu ochii sunt numai idoli; aceștia sunt atât de idolatrizați, încât portretele lor se poartă cu sine sau se decorează camera cu ele.

Există însă idoli mult mai moderni; tot ceea ce îți acaparează inima este un idol și tot ce jertfești idolului tău ca timp și bani este idolatrie. Trebuie să știi că ești chemat la cu totul altceva. Dumnezeu vrea să te aibă! El îți spune: „Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor” (Isaia 42.8). Fii sincer! Nu te înșela singur! Idolatria ta strict personală nu te-a făcut fericit. Și tocmai fericirea este ceea ce cauți, de care ai nevoie! Dumnezeu vrea să ți-o dăruiască. El îi asigură pe toți care vin la El: „...vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoli voștri” (Ezechiel 36.25). De aceea vino la Isus Hristos! Numai El te poate face liber și fericit!